Amos - comentarii William Kelly

„Cuvintele lui Amos, care era dintre păstoriib din Tecoa, pe care le-a văzut despre Israel în zilele lui Ozia, împăratul lui Iuda, şi în zilele lui Ieroboam, fiul lui Ioas, împăratul lui Israel, cu doi ani înaintea cutremurului“.

Dacă profetul Amos a fost contemporan cu Osea într-o parte a slujirii lui, atunci, după cum ar fi de aşteptat, o diferenţă considerabilă între cei doi profeţi deoarece Dumnezeu nu scrie numai pentru a corobora. Pentru El este suficient să vorbească o dată. În har, El poate găsi de cuviinţă să dea o mărturie care să confirme, dar aceasta nu este niciodată necesară. De aceea, chiar dacă se poate să fie o mare asemănare în relatările despre acelaşi lucru din aceeaşi epocă, în principiu Dumnezeu are întotdeauna un obiectiv special în lucrarea pe care i-o încredinţează fiecăruia în parte. Astfel, în Amos, care era din Iuda, vedem anumite particularităţi şi o linie distinctă de la Dumnezeu.

Tonul general al profeţiei diferă de cel al lui Osea prin aceea că Osea vorbeşte despre starea lui Israel cu mult mai multe emoţii, cu expresii mai înduioşătoare. Dar mai este şi diferenţa că Amos introduce naţiunile mult mai mult decât Osea, care este aproape în exclusivitate evreiesc. Astfel, la începutul profetului nostru găsim judecăţile care erau pe cale să se abată asupra naţiunilor din jurul lui Israel. Mai departe vom vedea că profeţia are un alt caracter chiar şi în ceea ce se spune cu privire la Israel şi Iuda, dar aceasta vom vedea atunci când vom cerceta profeţia în detaliu.

Întâi vom remarca faptul că această profeţie, cu toate că este bine legată, este compusă din diferite părţi. Primele două capitole sunt compuse având o structură regulată ce prezintă o serie de judecăţi, începând cu Damascul, apoi Gaza, Tir, Edom, Moab, Amon, Iuda şi Israel. De la începutul capitolului al treilea sunt tratate ambele familii, copiii lui Israel ca o familie întreagă, pe care, după cum se spune, Domnul a adus-o din ţara Egiptului. De aici înainte fiecare capitol constituie o secţiune a profeţiei, şi aceasta într-un mod atât de clar încât chiar şi aceia care obiectează că Osea are nişte profeţii care nu prezintă unitate recunosc ordinea în ceea ce prezintă Amos. Am arătat deja cât de neîntemeiate sunt obiecţiunile la Osea, dar este mult mai remarcabil cum, în cazul lui Amos, legătura este atât de evidentă, mai ales când părţile profeţiei sale sunt distinct separate.

Adevărul este că omul judecă cu indiferenţă cuvântul lui Dumnezeu şi face o mare greşeală când îşi arogă dreptul de a-l judeca sau când admite ca alţii să-l judece. Singurul mod sigur de a profita la maxim este să primeşti întâi tot cuvântul în mod implicit. Când ne plecăm voinţa înaintea lui Dumnezeu şi a cuvântului Său atunci învăţăm; altfel este nesigur, chiar dacă în final harul ne poate salva. De aceea condiţia morală este întotdeauna esenţială pentru a înţelege cuvântul lui Dumnezeu. Dacă voinţa nu se supune, atunci este imposibil să avem o înţelegere spirituală. „Dacă ochiul tău este curat, atunci tot trupul tău va fi plin de lumină“ (v. Matei 6.22-24). Cu siguranţă aceasta este vrednic de Dumnezeu, şi nu numai atât, este şi sănătos pentru om. Nu poate exista ceva mai periculos decât o mare inteligenţă când inima este departe de Dumnezeu. De aceea este cea mai mare îndurare că inteligenţa spirituală, de regulă, nu poate fi despărţită de o stare dreaptă a sufletului faţă de Domnul. Se prea poate ca omul care are idei strălucite, după cum aceasta se întâmplă de obicei cu vrăjmaşul, să aducă erezii certe amestecând multe lucruri verosimile. Se poate şi să atragă atenţia spre un adevăr care a fost neglijat, dar ceea ce sfinţeşte nu este un adevăr ci adevărul. Un adevăr aplicat greşit poate pune în pericol şi vătăma mult sufletul. Adevărul este numai în Hristos şi, de aceea, este în stăpânirea lui Hristos înaintea noastră, numai El fiind Acela care Îl glorifică pe Dumnezeu şi, în acelaşi timp, îi binecuvântează pe oameni.

În profeţia noastră, profetul se prezintă potrivit originii sale umile şi a situaţiei lui, fără să se laude sau să se mândrească. Era iubire prin Duhul şi dragostea nu se poartă necuviincios. După cum vom vedea, este îndrăzneală, disponibilitatea de a se angaja fără compromisuri pentru a se opune făcătorilor de rele, chiar dacă este vorba de împăratul lui Israel, dar toate acestea fără a ascunde că el era unul dintre păstorii din Tecoa. El vorbeşte despre împăratul lui Israel şi nu numai despre Iuda. Nu era o inimă strâmtă, nici nu era un duh care să admită, în mod nevrednic, starea lui Israel. Nu găseşte nici o scuză pentru ruperea celor zece seminţii de cele două, ca şi cum alegerea prin providenţa lui Dumnezeu a celor două le-ar fi fost absolvit de îndatoriri pe celelalte zece. Cu toate acestea, misiunea lui Amos avea în vedere întregul Israel. El îl menţionează şi pe Iuda, dar sarcina lui era în legătură cu regatul lui Ieroboam mai curând decât cu Iuda. Pe scurt, inima lui fiind cu Domnul, el iubea poporul Lui şi, de aceea, îi iubea pe toţi şi, cu toate că, în urma păcatului se produsese schisma care a ajuns să fie o ocazie pentru rele şi mai mari care L-au dezonorat pe Dumnezeu, profetul nu putea ceda în faţa vrăjmaşului abandonând mărturia pentru numele Domnului şi uitând că toţi erau fii ai lui Israel şi căpătaseră promisiunea, fiind destinaţi să aibă parte de îndurare, la fel de sigur pe cât atunci erau pe terenul legii şi secerau consecinţele amare ale infidelităţii lor. El putea aştepta ziua când Dumnezeu va înlătura toate pietrele de poticnire şi Îşi va reînnoi legământul care a fost rupt, această reînnoire fiind spre a nu mai fi rupt niciodată, deoarece va fi sub Cel care are toate drepturile, Fiul lui David, Domnul Hristos. Aceasta vom vedea în această profeţie. Apoi, dacă Amos nu-şi ascunde originea umilă, nici legătura lui cu sudul lui Iuda, nici nu se abţine de la a insista asupra solemnităţii mesajului pe care Yahve îl transmitea prin el. Cuvintele lui erau cele „pe care le-a văzut despre Israel în zilele lui Ozia, împăratul lui Iuda, şi în zilele lui Ieroboam, fiul lui Ioas, împăratul lui Israel, cu doi ani înaintea cutremurului,“ avertismente întâi în cuvinte, apoi în fapte.

Remarcaţi această prefaţă: „Yahve răcneşte din Sion şi face să se audă glasul Său din Ierusalim“. Aşa este introducerea profetului nostru, care începe acolo unde sfârşeşte Ioel (v. Ioel 3.16). Aceste referiri la alţi profeţi sau citate din ei sunt gândite de Dumnezeu pentru a lega diferiţii martori în aceeaşi mărturie, după cum ne-a atras atenţia altcineva. Cât de solemn este faptul că Yahve vorbeşte din centrul închinării şi al guvernării Sale nu pentru a mângâia şi a da îndrumări ci pentru a denunţa şi a acuza nu străini şi vrăjmaşi, ci chiar pe poporul Său! El va răcni, iar efectul este că păstorii din sud vor jeli şi că, la nord, floarea Carmelului se va veşteji.

Ajungem apoi la prezentarea informaţiei. „Pentru trei fărădelegi ale Damascului şi pentru patru, nu Mă voi întoarce; pentru că au treierat Galaadul cu treierătoarea de fier. Şi voi trimite un foc în casa lui Hazael şi va mistui palatele lui Ben-Hadad“. Duhul începe cu cel mai mare dar şi cel mai extern vrăjmaş dintre cei enumeraţi – sirienii. Eforturile lor perseverente şi necruţătoare pentru a-i extermina pe evreii de la este de Iordan nu vor fi iertate. Aceasta a umplut paharul Siriei. „Şi voi frânge zăvorul Damascului şi voi nimici pe locuitorul din valea Aven şi pe cel care ţine sceptrul din casa Edenului. Şi poporul Siriei va fi dus în captivitate la Chir, zice Yahve“. Siirienii aveau să meargă înapoi captivi la Chir (probabil Kirghistan, Georgia), de unde veniseră spre a fi cuceritori şi colonişti. La fel şi Gazaşi un stil similar este folosit şi pentru a-i prezenta pe filisteni, vechii lor opozanţi cu care au fost continuu în conflict, dacă nu inamici interni, atunci cel puţin la graniţele lor. Ei s-au făcut vinovaţi de nelegiuire pese nelegiuire şi de aceea Yahve nu se va răzgândi, ci va pune capăt rapid nelegiuirii lor nu numai prin

deportarea lor ci nimicindu-i ca popor: „rămăşiţa filistenilor va pieri, zice Yahve Dumnezeu“.

Apoi ne este prezentat Tirul, bogată și mândră cetate de principi negustori, care are relații comerciale pe tot pământul. Palatele lui aveau să fie mistuite de foc, cum s-a și întâmplat de fapt. „Aşa zice Yahve: «Pentru trei fărădelegi ale Tirului şi pentru patru, nu Mă voi întoarce; pentru că au predat Edomului pe toţi captivii şi nu şi-au amintit de legământul frăţesc. Şi voi trimite un foc pe zidul Tirului şi-i va mistui palatele»“. Ei nu și-au respectat legământul frățesc și i-au predat pe captivii evrei lui Edom, acel vrăjmaș mândru al poporului lui Dumnezeu. Ei nici nu gândeau că El observa și că ura acel comerț desfășurat în Israel.

Edomuleste apoi amenințat cu o judecată nu mai puțin severă. Aici păcatul era mai aproape deoarece exista o legătură de sânge, nu numai un legământ, și ei au fost fără milă față de frații lor, având o ură necontenită împotriva lor. „Aşa zice Yahve: «Pentru trei fărădelegi ale Edomului şi pentru patru, nu Mă voi întoarce; pentru că a urmărit pe fratele său cu sabia, şi şi-a înăbuşit toată mila, şi mânia lui a sfâşiat neîncetat şi şi-a ţinut mânia pentru totdeauna. Şi voi trimite un foc peste Teman şi va mistui palatele Boţrei»“.

Amon, politic și calculat în dorința de a-l distruge pe Israel pentru a-și realiza interesele, este și el destinat de Dumnezeu să meargă în captivitate. „Aşa zice Yahve: «Pentru trei fărădelegi ale fiilor lui Amon şi pentru patru, nu Mă voi întoarce, pentru că au spintecat femeile însărcinate din Galaad, ca să-şi lărgească hotarul. Şi voi aprinde un foc în zidul Rabei şi-i va mistui palatele, cu strigăte în ziua luptei, cu furtună în ziua vârtejului»“.

„Aşa zice Domnul: «Pentru trei fărădelegi ale Moabuluişi pentru patru, nu Mă voi întoarce; pentru că a ars oasele împăratului Edomului până le-a făcut var. Şi voi trimite un foc în Moab şi va mistui palatele Cheriotului, şi Moabul va muri în mijlocul vuietului, în mijlocul strigătelor de război, în sunetul trâmbiţei»“. S-ar părea că se face aluzie la 2 Împărați 3.26-27, pe care cel mai probabil Iosefus l-a interpretat greșit. „Fiul său întâi-născut“ înseamnă fiul împăratului Edomului, moștenitorul asociat la guvernare, pe care împăratul Moabului a amenințat că-l va arde și i-a și ars oasele atunci când Israel a refuzat să ridice asediul.

După acestea, în Amos 2.4 ajungem la anunțul solemn că Dumnezeu trebuie să-l trateze pe Iuda ca și pe națiunile din jur. La Dumnezeu păcatul trebuie pedepsit indiferent de cine este vorba, după cum și dreptatea este pentru oricine. „Pentru trei fărădelegi ale lui Iuda şi pentru patru, nu Mă voi întoarce“. Ei au călcat legea Domnului și s-au încrezut în minciunile sau idolatriile lor.

În cele din urmă (v. 6-8) ajungem la călcările de lege ale lui Israel. Apar patru categorii de răutate: egoism (summum jus summa injuria - N. tr. adică legea cea mai mare face răul să fie mai grav – am spune); plin de pofte și asuprind pe cel sărac; imoral și cu orgii idolatre. Profetul pe pune înainte felul în care Dumnezeu le-a purtat de grijă cu fidelitate, atât în țară cât și înainte, când fuseseră în Egipt pentru a-i face să le fie rușine (v. 9-10). El a ales dintre fiii lor pentru a-i face profeți și nazirei, și ce au făcut ei cu aceștie? (v. 11-12) Răbdarea a luat sfârșit și nimic nu-i mai putea scăpa. „Iată, voi apăsa asupra voastră, cum apasă o căruţă plină de snopi. Şi fuga va pieri de la cel iute şi cel tare nu-şi va întări puterea şi cel viteaz nu-şi va scăpa viaţa. Şi cel care mânuieşte arcul nu va sta în picioare şi cel iute de picior nu va scăpa şi cel care călăreşte pe cal nu-şi va scăpa viaţa. Şi cel cu inima îndrăzneaţă printre viteji va fugi gol în ziua aceea, zice Yahve“. Israel a falimentat ca națiune înaintea lui Dumnezeu și, cu siguranță, dreptatea care i-a pedepsit pe păgâni nu poate să cruțe poporul privilegiat care purta numele Lui. Dar vedem că în aceste două capitole avem doar prezentat un cadru general care ne pregătește pentru detaliile care urmează, aceasta fiind și mai evident arătat prin aceea că din Amos 3 avem detaliile cu privire la cele două case sau familii ale lui Israel. De aici înainte este mai mult decât tratamentul general aplicat lui Iuda și Israel. Era o mare dezonoare că ei au ajuns să fie pe lista națiunilor vinovate din Palestina și din jurul ei, loviți pentru repetate călcări de lege și întotdeauna mergând spre mai rău. Dar dacă Iuda și Israel s-au scufundat până la nivelul națiunilor, aceasta nu-L împiedică pe Domnul să-i acuze în mod deosebit, atât ca un întreg cât și pe fiecare în parte. Astfel, cu toate că în capitolele 1 și 2 au fost incluși, la modul general, Iuda și Israel alături de păgânii din jurul lor, în capitolul 3 ajungem la ceea ce este mult mai apropiat, mai grav și mai caracteristic deoarece ei sunt priviți ca deosebiți față de vecinii lor.

„Ascultați cuvântul acesta“. Astfel începe o nouă diviziune a acestei cărți. Și Amos 4 și Amos 5 încep în mod asemănător, deși fiecare poate fi considerat un discurs distinct. Apoi urmează vai-ul din Amos 6, în mod cert deosebit, după care, în restul profeției sunt alte moduri de a face o introducere. Dar în capitolul al treilea: „Ascultaţi cuvântul acesta, pe care l-a rostit Yahve împotriva voastră, fii ai lui Israel, împotriva întregii familii pe care am scos-o din ţara Egiptului“. De pe ce poziție li se adresează Dumnezeu? „Numai pe voi v-am cunoscut dintre toate familiile pământului“. Acum este evident că ei sunt priviți ca fiind deosebiți, nu la un loc cu celelalte națiuni. Dar concluzia este extrem de gravă. Tocmai pentru că ei au fost astfel separați pentru a-L cunoaște pe Yahve, numai ei fiind poporul Lui, „de aceea voi cerceta asupra voastră toate nelegiuirile voastre“. Măsura relației dă întotdeauna măsura responsabilității. Cu cât cineva este mai aproape, cu atât mai puternice sunt temeiurile și cu atât mai înalt este caracterul căruia cineva trebuie să i se conformeze în ascultare.

Acesta este un adevăr moral invariabil. La fel este și în relațiile interumane. Un bărbat ar fi supărat să vadă la soția lui ceea ce la alții nu ar observa deloc; el poate reclama pe drept supunere de la copilul lui și o mai mare identificare cu gândurile și interesele familiei decât de la oricine altcineva. Eșecul unui servitor în care ai încredere, chiar și în ochii lumii, este mult mai grav decât acela al unui zilier. Așa este și în detaliile vieții cotidiene și în viața spirituală. De aceea, legea condamnă mult mai grav răutatea unui conducător decât aceea a unui om de rând. Răutatea unui mare preot uns a avut consecințe mult mai grave decât cea a oricărui alt individ din Israel. Aceasta se poate vedea prin regulile diferite stabilite de Dumnezeu pentru jertfele pentru păcat (v. Levitic 4). Aceasta este o necesitate morală. Nu poate exista un gând mai amăgitor decât acela că toți sunt exact la același nivel și, prin urmare, toate păcatele sunt la fel de grave, indiferent de cine le-ar fi comis. Este ceva contrar unei minți care judecă bine și poate discerne ceea ce îi stă înainte și este cu siguranță contrar cuvântului lui Dumnezeu. Noi suntem în diferite relații, și cu cât relația este mai înaltă sau cu cât privilegiile sunt mai înalte, cu atât mai deplorabilă este infidelitatea în acea relație și având acele privilegii.

De aceea păcatul lui Israel este tratat într-un mod destul de diferit de acela din Amos 2. Dacă relele națiunilor erau observate și pedepsite, cum putea Israel să fie exceptat de la pedeapsa pentru vina lui? Dumnezeu arată că nu putea fi exceptat. Dacă cei dintre națiuni au fost judecați, Iuda și Israel nu puteau scăpa. Dar aceasta nu oprește ca ei să fie cercetați o a doua oară și găsiți deficitari. În capitolul 3 ei nu numai că sunt judecați ca deficitari - și ei erau vinovați ca și alții, ci Israel era sub Yahve cum alții nu erau, ceea ce făcea ca ei să fie răspunzători pentru trădare așa cum alții nu puteau fi. „Numai pe voi v-am cunoscut dintre toate familiile pământului, de aceea voi cerceta asupra voastră toate nelegiuirile voastre“. Nu ne spune și nouă ceva aceasta? Nu avem și noi o relație specială cu Dumnezeu? Indiferent cât de apropiat va fi fost un israelit, indiferent ce binecuvântări va fi dat Domnul acelei națiuni favorizate, se pot oare acestea compara cu poziția unui creștin sau cu aceea a bisericii, trupul lui Hristos?

Așa vin învățăturile din Luca 12. Domnul Isus ne arată că, în ziua când va veni El, dacă robul care nu cunoștea voia Stăpânului său va fi bătut, acela care o cunoștea și nu a făcut-o va fi bătut cu mai multe lovituri. Nu putem concepe un principiu mai fals decât acela că țările favorizate din creștinătate vor avea parte de mai multă îngăduință în acea zi decât ținuturile păgâne din întuneric. Prea adesea întâlnim impresia că, de pildă, această țară în care Biblia este mai răspândită decât în oricare alta, și de unde ea a fost trimisă peste hotare, va fi exceptată de la judecățile meritate despre care Dumnezeu ne anunță că se vor abate asupra creștinătății. Principiile revelate în cuvântul divin arată clar că va fi exact invers, că larga răspândire a Bibliei este o circumstanță agravantă, atrăgând o mai mare responsabilitate celor care o tratează cu ușurătate și care, cu siguranță, sub presiune vor ceda tentațiilor și vor abandona adevărul. Aceasta este tendința evidentă în zilele noastre, ca urmare a dificultăților în a potrivi lucrurile: să se renunțe la recunoașterea publică a cuvântului lui Dumnezeu în această țară, să se renunțe la orice afirmare hotărâtă a adevărului Său pentru a scăpa de dificultățile create de diferite secte și denominațiuni. Dezgustul și disputele egoiste ale adepților diferitelor religii vor duce la înființarea unui sistem de educație secular și la împărțirea fondurilor religioase ca o pradă care va fi folosită în interesul omului lumii acesteia. Sunt convins că Dumnezeu va ține cont de aceasta așa cum oamenii nu se așteaptă și că aceia care au disprețuit chiar și cea mai slabă și deficientă mărturie a adevărului Său din protestantism vor plăti scump pentru disprețul manifestat față de El și de cuvântul Lui.

Fără-ndoială, proces similare de dezintegrare au loc, sub diferite forme, în orice altă regiune din lumea creștină. Indiferența rațională este cel puțin la fel de obișnuită și printre catolici. De aceea, fiind o parte care are pretenții a fi superioare tuturor celorlalte – aceea de a fi mamă și stăpână a tuturor, această aroganță trădează cât de străină este ea de gândurile lui Dumnezeu, deoarece evanghelia a fost pervertită pentru a deveni cel mai extraordinar mijloc pentru atingerea ambițiilor lumești și numele sfânt al Celui crucificat a devenit o treaptă pentru a urca în ierarhie și a ajunge la bogăție și aceia care se mărturisesc a fi succesorii Aceluia care nu avea nici aur, nici argint, trăiesc ca regii și reginele în splendoare lumească, cu titluri de onoare și permițându-și orice lux cu care se poate mândri cineva în lumea aceasta. Cu siguranță va apărea o urâciune și mai mare, și aceasta va fi când va veni sfârșitul a ceea ce oamenii sinceri trebuie să recunoască a fi contrar cuvântului lui Hristos și învățăturii apostolilor, când va fi o judecată cum nu a mai fost de la începutul lumii. Acesta este destinul Babilonului.

În ceea ce privește situarea locală a Babilonului în prezent, sau cel puțin centrul lui pe pământ, nimeni care crede Apocalipsa nu poate avea vreo îndoială că nu degeaba spune despre cele șapte coline. Este o aluzie destul de transparentă cu privire la unde este cetatea care și-a asumat poziția nu numai de cetate mare ci și de sediu al guvernării, care domnește peste regii pământului făcându-i să fie vasali plătitori de tribut. Roma a avut această poziție întâi în faza păgână, după care, cu o ambiție cel puțin la fel de mare, dar cu o cruzime mult mai vinovată, a continuat să o aibă ca metropolă a creștinătății. Alte sisteme, unde totul este aranjat după cum vrea omul, pot fi destul de rele dar Roma așa-zis creștină a uzurpat stăpânirea lui Dumnezeu asupra conștiinței, a impus idolatria ca fiind o datorie față de Hristos și a pretins ca, prin cruce, să aibă stăpânire peste toate puterile, ducând la confuzie atât cu privire la autoritate cât și cu privire la sfințenie și adevăr. Prin urmare ea va avea o soartă mai groaznică decât au cunoscut vreodată iudaismul sau păgânismul. Acesta este Babilonul din Apocalipsa.

Pe de altă parte, să ne amintim că este o îndeletnicire nepotrivită să ne ocupăm numai cu ceea ce îi privește pe alții. Să căutăm să ne supunem în ceea ce ne-a descoperit Dumnezeu că este pentru noi și nu să ne ocupăm doar cu amenințările pe care El le adresează altora pentru nedreptățile lor. Să folosim cuvântul Lui spre gloria lui Hristos în sufletele noastre, și aceasta și având dorința sinceră de a-i ajuta pe alții, mai ales pe aceia care sunt din casa credinței. Dacă, în mărinimia harului Său, Dumnezeu a găsit plăcere să ne facă cunoscut mai pe larg adevărul Lui și să simțim favoarea pe care El a acordat-o bisericii, să ne amintim că avem responsabilități pe măsură.

Știu că întrebuințarea cuvântului „Babilon“ prezintă o mare dificultate pentru multe minți când este să aplice această idee la Roma, dar dificultatea vine din înțelegerea greșită a cărții Apocalipsa, care nu este doar o repetare a faptelor din Vechiul Testament, ci folosește termenii de acolo cu scopuri mai profunde având în vedere falimentul creștinătății. Originea aplicării Babilonului pare să fie aceasta; numele are semnificația de confuzie, adică este un sistem al confuziei; este ceea ce dorește și ocupă cea mai înaltă poziție pe pământ, un mare centru al raselor și popoarelor și limbilor. Dar chiar înainte de această idee măreață este puterea și demnitatea care rezultă din această combinație. În viitor va fi începutul puterii imaginii – în principiu va fi o dominație mondială (Daniel 2). Toate acestea se combină ducând la creștinătatea apostată.

Nu există nici un dubiu că Biserica nu este o agregare de biserici, și cu atât mai puțin o alianță evanghelică. Adunarea creștină ca un întreg era casa lui Dumnezeu, din ea făcând parte multe membre, dar ea fiind un singur trup. Babilonul a preluat ideea unității și a făcut din ea o poruncă adresată cărnii, căutând nu pe cei credincioși ci pe toți cei care au fost botezați, spre a-i folosi pentru scopurile mândriei ei, pentru puterea ei și satisfacerea poftelor, dar aceasta nu are nimic a face cu adevărul. Nu poate fi unitatea Duhului acolo unde este un pact carnal întemeiat pe un sistem de preoție și rânduieli puse de oameni, cu legi, canoane și ceremonii fără număr, care pot crea deosebiri dar nu pot uni sufletele. Singura putere care creează unitatea bisericii lui Dumnezeu este botezul Duhului Sfânt. Cât timp creștinii au același Duh care locuiește în toți, cei care au Duhul Sfânt sunt prin aceasta membre ale aceluiași trup. Așa sunt ei uniți în cel mai intim mod cu putință. Dacă există o unire a cărnii la nivel inferior, după cum ne spune apostolul în 1 Corinteni 6, care poate fi una legitimă și de la Dumnezeu, ce este aceasta în comparație cu trupul format de Duhul Sfânt? Carnea este, cel mult, doar o făptură, iar acum, fiind depravată și rea, se manifestă prin voință proprie și patimi. Dar unirea în Duh este sfântă prin însăși natura ei și ea are ca scop preamărirea lui Hristos. Acesta este rostul bisericii lui Dumnezeu pe pământ și orice nu răspunde acestui deziderat se va degrada în scurt timp ajungând un mecanism pentru satisfacerea unor scopuri egoiste. Nu contează dacă este vorba despre persoane individuale sau despre națiuni – orice Îl pierde din vedere pe Dumnezeu ca obiect și nu îndeplinește planurile lui Dumnezeu își pierde orice drepturi, rămânându-i numai să aștepte judecata. Dacă noi luăm un nume, nu este atunci adevărat că Dumnezeu ne va trata potrivit cu poziția pe care ne-am asumat-o?

Așa este situația mai ales cu Roma. Nimic altceva nu poate fi Babilonul Apocalipsei. Dar este bine să reținem că Roma își va manifesta puterile în moduri în care noi acum nu ne-am aștepta. Sunt convins că aceia care nu se întemeiază pe Hristos și care nu iubesc cuvântul Lui și nu au Duhul Sfânt, nu peste mult timp vor fuziona cu Babilonul. Astfel, Roma va gândi că și-a atins scopul imediat înainte de judecata ei finală și distrugerea ei.

Să nu uităm niciodată că două duhuri se luptă pentru dominație în lumea zilelor noastre: unul este cel al necredinței, celălalt al superstiției. Sigur că duhul superstiției triumfă în romano-catolicism. Dar trebuie să ne amintim și că, deși aceste puteri sunt aparent atât de opuse, între ele există o legătură și că, în profunzime, ele au surse asemănătoare. Pentru că, în lumina adevărului, superstiția este, în ochii lui Dumnezeu, la fel de necredincioasă ca și scepticismul. Singura diferență este că scepticismul este necredința rațiunii, pe când superstiția este necredința imaginației. Ambele sunt văluri care acoperă și opresc adevărul lui Dumnezeu, din vreme ce ambele izvorăsc din necunoașterea adevărului lui Dumnezeu și din înlocuirea Omului al doilea cu omul dintâi, unul cu un ton smerit și aparentă închinare care parcă depășește adevărul potrivit

evlaviei, plecându-se până la a linge țărâna pământului sau orice altceva ar înjosi omul înaintea preotului său de pe pământ în calitate de semn văzut al lui Dumnezeu, deoarece aceasta este esența sistemului. Este smerirea omului nu înaintea lui Dumnezeu, ci înaintea omului. Scopul vrăjmașului este evident. Orice om învățat de Duhul Sfânt poate înțelege fără nici un dubiu că Dumnezeu nu are locul care I se cuvine și, prin urmare, necredința este de fapt rădăcina papalității în aceeași măsură în care este și rădăcina scepticismului profan.

De aceea ambele lucrează ajutând fiecare la înaintarea celuilalt deoarece superstiția absurdă duce, ca reacție, la necredință, în timp ce pustiul și nenorocirea necredinței expune sufletele la pretențiile înalte ale superstiției de a oferi ceea ce poftește inima omului carnal, când Dumnezeu nu este cunoscut și eul nu este judecat. Astfel, în mod indirect, scepticismul conduce la superstiție. Necredința rece și seacă, lipsa de speranță și lipsa adevărului, prin caracterul lor negativ, fac inima să tânjească după ceva pozitiv, să caute ceva pe care să se bizuie, și dacă omul nu-L are pe Dumnezeu și cuvântul Său pentru a crede, are în schimb un om care abuzează de numele lui Dumnezeu, pentru ca înaintea lui să se confeseze. Astfel, este o superstiție să te bazezi pe om în acest fel, dar este evident că din această stare poți fi eliberat nu abandonând scriptura, ci plecându-te înaintea lui Dumnezeu și nu înaintea omului.

Supunerea inimii față de Dumnezeu și de cuvântul Lui este singura atitudine care se cuvine să o aibă cineva înaintea lui Dumnezeu. La aceasta suntem chemați prin cuvântul mărturiei Sale. Și atunci când ne bazăm pe răscumpărarea lui Hristos, Duhul Lui ne este dat pentru a fi aduși la Dumnezeu. Așa sunt cei care au primit numele Domnului Isus, pentru că nu poate exista o credință adevărată în Dumnezeu fără a-L primi pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Este imposibil să-i fii plăcut lui Dumnezeu fără a accepta acea persoană glorioasă, care este la fel de adevărat și Dumnezeu și om și care a realizat împăcarea noastră, care presupune într-adevăr ca dumnezeirea Lui să fie reală și umanitatea Lui să fie perfectă, printr-o jertfă prin care păcatul a fost judecat total și pentru totdeauna înaintea lui Dumnezeu. Prin urmare, cel care crede în numele Domnului Isus este introdus în toate binecuvântările întemeiate pe lucrarea lui Hristos, care sunt pe măsura demnității infinite a persoanei Sale.

Aceasta este poziția creștinului. De aceea orice problemă legată de a fi primit de Dumnezeu este rezolvată pentru el prin harul lui Hristos și, indiferent cine sau ce ar fi el, indiferent dacă este alb sau negru, mare sau mic (nu mă refer la heterodoxie sau la păcat), orice creștin este primit la fel ca membru al trupului lui Hristos. Trebuie să ne bucurăm să-i primim pe toți ca aparținând Capului, nu numai în final în cer, ci chiar acum în comuniune în biserică. Altfel, prin ce ne putem condamna noi înșine mai clar decât dacă recunoaștem că există o relație cu Hristos dar ne rușinăm să ne-o însușim personal și pentru alții pe pământ? Oare nu a acționa pe pământ având în vedere cele care nu se văd dar sunt eterne este esența creștinismului? Dacă permitem ca împrejurările să capete mai multă greutate decât aceste realități, aceasta nu dovedește o credință reală, nici o iubire autentică. Fie ca noi să avem atunci această bucurie după cum acum este datoria noastră să ne amintim și să punem în practică ceea ce suntem chemați să mărturisim cu privire la ceea ce a făcut Dumnezeu pentru toți cei care sunt ai lui Hristos, presupunând întotdeauna că nu este vreo problemă de simplă disciplină scripturală. În cer nu va exista nici o îndoială cu privire la aceasta și atunci nu va exista nici unul pământesc printre cei care sunt cerești. Încercarea este acum și acum, în ziua încercării, își înalță steagul credința și dragostea. Era bine să-l iubești pe David când ședea pe tron ca împărat, dar testul afecțiunii și al înțelegerii gândului lui Dumnezeu a fost atunci când David a fost alungat de pe munți ca o potârniche.

Exact în această privință suntem acum puși la încercare, deși acesta este departe de a fi singurul aspect sub care suntem puși la încercare. Împotriva celor care sunt zidiți împreună spre a fi locuința lui Dumnezeu prin Duhul, care acum, vai! în manifestarea exterioară, ajuns să fie murdărită și stricată – împotriva bisericii lui Dumnezeu, Satan a conceput și a produs acea groaznică „taină a fărădelegii“, cea mai mare pe care a văzut-o lumea, ce ascunde sub forme plăcute și nume răsunătoare cea mai urâtă pervertire a adevărului și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Așa consider că este sistemul Babilonului în Apocalipsa, unde cea mai nerușinată confuzie face ca nume din cele mai frumoase să acopere cele mai rele căi și scopuri, unde cu mărturisirea de a fi robul robilor se asociază cea mai rapace tiranie asupra conștiinței pe care și-ar putea-o imagina cineva. Tot așa există teoria consiliilor pentru perfecțiune, dar, în paralel a funcționat un sistem al indulgențelor pentru păcat și un tarif în bani pentru a acoperi faptele rele. Ce răutate nu putea fi cumpărată? Ce rău nu putea fi ispășit printr-un fel de corban dat organizației care se numește „biserica“? Un sistem ca acesta poate fi judecat a fi negarea practică a lui Dumnezeu în biserică și așezarea omului în locul care I se cuvine Lui, făcându-L pe Dumnezeu părtaș la ceea ce Îl dezonorează pe El, ca și cum Duhul Sfânt ar fi predat cu semnătură drepturile lui Hristos unor oameni care se pretind a fi succesorii celui mai de seamă dintre cei doisprezece apostoli, având puteri pe care nu toți cei doisprezece le-au avut și pe care nici unul nu face vreo aluzie că ar fi posibil să le aibă. Sigur că nu este necesar să intrăm mai în detaliu deoarece acum nu urmăresc să țin o prelegere despre romano-catolicism, ci doar să indic suficiente motive care au făcut ca această confuzie caracteristică romano-catolicismului, unde mărturisirea sfântă se împletește cu cea mai stricată practică, se numește „Babilon“.

Se poate pune întrebarea în ce măsură un creștin care are cu adevărat credință în Domnul Isus și se încrede sincer în rezultatele lucrării lui Hristos, în care locuiește deci Duhul lui Dumnezeu, poate fi părtaș cu Babilonul sau poate chiar manifesta ceva din duhul lui în esența sa spirituală.

Nu există nici o îndoială că au existat copii ai lui Dumnezeu prinși în cursa Babilonului, aceasta cunoaștem din istoria de început a evului mediu și chiar de mai târziu. Au existat copii ai lui Dumnezeu care au fost preoți, călugărițe, călugări, cardinali și chiar papi. Adică au fost persoane în acele poziții, care însă, prin faptele și scrierile lor, s-au arătat a fi născuți din Dumnezeu. În concepția mea, în loc ca aceasta să constituie un motiv pentru legitimizarea sistemului, este mai curând cel mai solemn avertisment deoarece arată cum până și un suflet convertit poate fi înșelat. Nimic nu poate fi mai fals decât a argumenta că romano-catolicismul nu poate fi chiar așa de rău ca sistem deoarece în el au fost și creștini adevărați. Dimpotrivă, aceasta arată în ce cursă poate cădea un creștin. Și arată mocirla în care poate aluneca un creștin când se lasă înduplecat de tradiția omenească și nu judecă toate lucrurile prin cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, în concepția mea, nu există nici cel mai mic dubiu că romano-catolicismul este cea mai mare impostură religioasă de sub soare, atât de rea încât și copii ai lui Dumnezeu au fost prinși în mrejele lui și nu numai pe poziții de membri umili și neștiuți, ci chiar având poziții înalte în sistem. Nu am nici o îndoială că Papa Leon și Grigore, ambii căpătând titlul „cel Mare“, au fost creștini adevărați, și nici nu intenționez să insinuez că aceștia au fost singurii care am putea considera că au fost sfinți și frați în Domnul. Cunoștința mea despre istoria lor personală nu este atât de amănunțită, dar știu destul de mult pentru a crede că printre ei au fost creștini adevărați. Aceasta smerește și este foarte de folos pentru suflet deoarece arată la ce capcane se expune un credincios când, în gândirea lui, admite necredința. Este evident că oricine poate fi atras în cursă, în special cei care se ocupă cu câte un adevăr și nu cu adevărul. Totuși există un lucru de care m-aș aștepta să fie păzit oricine este născut din Dumnezeu, sau, dacă nu poate evita, cel puțin să nu rămână în el, și anume de ceea ce distruge în mod direct gloria persoanei lui Hristos. Acum, cu toate că papalitatea a introdus cele mai oribile enormități, atât în învățătură cât și în practică, totuși, mulțumiri fie aduse lui

Dumnezeu, ea nu a abandonat acele adevăruri fundamentale de care are nevoie un suflet pentru a fi mântuit înaintea lui Dumnezeu. Papalitatea a rămas totuși suficient de departe de toate acestea. Nu demult am citit o carte latină de teologie, pe care am avut curiozitatea să o cercetez, o lucrare modernă scrisă cu multă abilitate, tipărită în America de un arhiepiscop romano-catolic. Și am fost plăcut impresionat că, chiar simțind cât de trist este acest sistem, am găsit mai multă tenacitate pentru adevărul fundamental al lui Dumnezeu în acea carte decât am întâlnit la mulți protestanți din zilele noastre. De exemplu, una dintre lucrările condamnate ferm pentru învățătura liberală și heterodoxie este cea a lui Barnes Note asupra Noului Testament, o lucrare extrem de populară. Cred că ea a fost publicată în Marea Britanie de mai mulți editori care sunt considerați a fi ortodocși. Dar acest episcop papistaș are destul de multă dreptate deoarece Barnes neagă filiația lui Hristos și, chiar dacă mi-ar părea rău să-mi exprim dubiile cu privire la mântuirea personală a autorului (pentru că noi nu avem nici o competență în ceea ce este în exclusivitate al lui Dumnezeu), eu nu am nici o ezitare să declar nesănătoasă învățătura comentatorului protestant și să-l îndreptățesc pe arhiepiscopul F.P. Kenrick în ceea ce spune în această privință.

Și, din nou, cine nu știe cât de mulți și-au permis gânduri necurate în legătură cu umanitatea lui Hristos, idei cărora papalitatea li s-a opus în mod consecvent? Orice învățătură ca irvingismul ar fi fost denunțat după standardele papalității, la fel de hotărât ca arianismul și, bineînțeles, unitarianismul, care este doar un alt termen pentru necredință. Astfel, orice eroare aduce atingere direct persoanei sau firilor lui Hristos a fost întâmpinată cu o opoziție fermă de teologii Romei. Pentru aceasta putem să-i mulțumim lui Dumnezeu că ține tare temelia harului pentru milioanele de suflete din întreaga lume care sunt prinse în acest sistem. Deoarece asemenea erori sunt fatale. Cel care neagă divinitatea supremă a lui Isus sau umanitatea Lui perfectă aduce cea mai mare ofensă lui Dumnezeu care L-a dat pe Fiul Său în iubire infinită și a trimis Duhul să susțină și să mărturisească gloria Lui. În crezul atanasian nu este nimic discutabil în această privință și eu consider că este o compoziție extrem de sănătoasă, deși nu vreau să spun că mă gândesc că este bine să subscriu la acest crez. Demult am încetat să mai susțin dogme de-ale oamenilor, indiferent cât de bune ar fi ele în sine. În același timp, deși nu doresc să mă limitez la definiții umane ale credinței, sunt de părere că, prezentat numai ca o expunere a adevărului cu privire la firea omenească și cea divină din persoana lui Hristos, este admirabil deși poate cam prea scolastic ca mod de prezentare. Cât despre contestările vehemente ale clauzelor care aduc condamnare, acestea sunt greșeli deoarece Domnul Însuși spune: „cine nu crede va fi condamnat“ (Marcu 16.16). Merge oare crezul atanasian prea departe în această privință? Fără-ndoială, cei care vor să anuleze acel crez cred că da și mi-ar părea rău să gândesc că ei de fapt nu cred aceasta, iar dacă așa cred, atunci mie mi se pare că se poticnesc de lucruri mărunte.

Încheind această digresiune, care probabil că nu este nepotrivită și nici nefolositoare având în vedere obiectele judecății, vom continua cursul profeției.

Am văzut că principiul acesta de bază este la fel de valabil și pentru o persoană și pentru un popor, și pentru creștinătate ca și pentru Israel, că guvernarea dreaptă a Domnului se exercită în mod proporțional cu apropierea de El și cu privilegiile pe care El le-a acordat. Degeaba ar obiecta necredința, pentru că aceasta este dreptatea și așa și trebuie să fie. Cu cât ești mai favorizat, cu atât ai o responsabilitate mai mare. De aceea Dumnezeu a considerat păcatul lui David a fi extrem de grav. Câți oare, chiar dintre cei care sunt ai Domnului, nu au fost la fel de vinovați ca David, dat nu au fost dați pe față ca el! Pentru că nu numai că a fost el personal pedepsit cum puțini alții au fost vreodată, ci și familia lui a fost pedepsită mai greu decât cei mai mulți. Dar, în pofida păcatelor sale grele, el a fost unul dintre cei mai remarcabili oameni din perioada Vechiului Testament pentru credința și dăruirea lui. Este clar că Dumnezeu a lucrat cu el în mod individual pe același principiu ca și cu națiunea. Era imposibil ca unuia care a fost atât de favorizat și totuși practic a eșuat – nu în credință, ci în a păstra o conștiință bună, Domnul să nu-i aplice pe drept o pedeapsă groaznică atât lui cât și familiei sale care l-a succedat.

Aceasta este ceva la care trebuie să ne gândim serios deoarece creștinul are cele mai mari privilegii dintre toți oamenii și, prin aceasta, dacă este infidel, este expus la cea mai severă corecție. Nicicând nu s-a manifestat mai mult harul și adevărul decât în urma venirii lui Isus Hristos, Domnul nostru; nicicând nu au putut avea oamenii o asemenea poziție de pace și libertate ca aceea la care noi dreptul parte prin evanghelie – pace și a fi fiii și a ne apropia de Dumnezeu trecând dincolo de perdeaua de dinăuntru care s-a rupt, ca să nu mai vorbim de neputrezirea care a fost descoperită. Și sfinții Vechiului Testament vor avea parte de neputrezire, după cum nu cred că mai este nevoie să spun. Pentru că aveau firea cea nouă așa cum o avem și noi, la venirea lui Hristos vor avea și ei neputrezirea în aceeași măsură ca și noi. Dar acum au fost aduse la lumină binecuvântări și nu mai există nici un văl; pentru noi a trecut întunericul și nesiguranța. Pentru credință totul este acum clar. Omul a fost condamnat la cruce. Dumnezeu a arătat clar ce este El în iubire și lumină. Prin urmare, într-o zi ca aceasta nu mai există nici o îndoială sau întrebare pe care să și-o pună sufletul care crede cuvântul lui Dumnezeu. Și care este rezultatul pentru omul care este în sfera mărturisirii creștine? Există judecăți mai aspre la sfârșitul erei creștine decât în perioada de criză a lui Israel.

Există un aspect practic asupra căruia trebuie să insist din nou: speranța că va fi o absolvire specială, ceea ce este adevărat pentru toți sfinții, este o iluzie pentru Marea Britanie, care, dimpotrivă, va avea un rol în groaznica tragedie a apostaziei și, prin urmare, nu poate scăpa nepedepsită.

Dar există un alt aspect important de reținut: Dumnezeul care va judeca drept este plin de har. Prin har El nu îmblânzește, nici nu anulează judecata, ci aduce harul înainte de judecată pentru a-i salva de la judecată pe aceia care se pleacă înaintea Lui. Niciodată nu trebuie să amestecăm aceste lucruri. Dacă harul și judecata sunt făcute un astfel de balmeș, atunci nu vei vedea clar nimic și poți chiar pierde siguranța că ești creștin și nu poți spera să ai pacea sufletului. Și judecata și îndurarea trebuie să fie fiecare la locul ei și amândouă depline, urmându-și cursul nestânjenite. Îndurarea intervine pentru a-i salva pe cei care cred, iar judecata îi va lovi pe cei care, prin necredință, sunt neascultători.

Astfel, aici Yahve își avertizează poporul prin intermediul profetului. După ce le-a explicat principiul moral, El le face cunoscute căile Sale pri mai multe parabole scurte sau comparații. „Pot să meargă împreună doi, fără să se fi învoit? Va răcni leul în pădure când n-are pradă? Va face puiul de leu să se audă glasul său din vizuina lui, dacă n-a prins nimic? Poate pasărea să cadă în laţ pe pământ, când nu este pusă cursă pentru ea? Va sări laţul de pe pământ, când nu s-a prins nimic?“ În primul rând, ce comuniune mai putea exista între Dumnezeu și poporul Său care ajunsese în acea stare? Urmează apoi aluziile la durerile care îi așteptau: răcnetul leului după pradă, cursa pentru pasăre și sunetul puternic al trâmbiței pentru a avertiza poporul fără grijă – toate acestea indicând necazul. „Se va suna din trâmbiţă în cetate şi nu se va teme poporul? Va fi vreun rău într-o cetate şi să nu-l fi făcut Yahve?“ Aici nu este vorba despre rău moral, deoarece Domnul nu face niciodată așa ceva. Este imposibil ca Dumnezeu să fie tentat să aducă rele în acest sens și El nu ispitește pe nimeni. Dar răul despre care este vorba aici și în alte locuri spune despre executarea judecății, care este ceva groaznic și este o lucrare a lui Dumnezeu.

S-a făcut atâta caz de această expresie încât ar fi bine să căutăm să o lămurim mai bine. Expresia înnsine: „va fi rău în vreo cetate“ indică faptul că nu este avut în vedere răul din inima omului sau din viața lui. „Rău într-o cetate“ înseamnă o calamitate, luarea cetății sau vreo altă

pedeapsă care cade asupra cetății. Despre aceasta este vorba aici și nu este nimic altceva.

Pasajul vorbește despre pedeapsa pe care o aplică Yahve pentru răul înfăptuit, astfel încât este o mare calamitate care lovește cetatea. Yahve a făcut aceasta. Se poate ca unii să privească la instrumentele secundare, dar nimic nu are loc fără El. Potrivit celei mai înalte autorități, Domnul Isus însuși, nici o vrabie nu cade la pământ fără ca Tatăl să știe; cu cât mai mult atunci când este vorba de o judecată care lovește o cetate? De aceea este sigur că El face toate lucrurile și știe totul; și, din vreme ce știe, El comunică ceea ce consideră el potrivit acelora care Îl ascultă și fac cunoscute gândurile Lui. „Domnul Yahve nu va face nimic fără să descopere taina Sa slujitorilor Săi, profeții“.

Creștinul este acum pe acest teren minunat deoarece el are această poziție nu numai preoțească ci și profetică. Prin aceasta din urmă nu înțeleg puterea de a rosti preziceri ci acea cunoaștere prin har a secretelor cu privire la ceea ce va face Dumnezeu. Acesta este privilegiul declarat al ucenicului (v. Ioan 15.15), pe care apostolii îl extind la creștini în general (1 Cor. 2.10-16, 2 Pet. 3.17). Se mai cuvine atunci să avem multe îndoieli și nesiguranță? Prin aceasta nu vreau să spun că nu se poate să fim exersați în detaliile fiecărei zile sau în ceea ce este de datoria noastră, mai ales pentru slujirea Domnului. Dar încercarea credinței este ceva cu totul diferit a fi purtat în derivă fiind în necredință. Creștinul trebuie să aibă în primul rând o apreciere corectă cu privire la sufletul său: o judecată serioasă a eului atât în trecut cât și în prezent și nici un nor care să-i ascundă viitorul, ci gânduri clare cu privire la copiii lui Dumnezeu și la speranțele lor și la mersul lucrurilor lumii acesteia. Fără-ndoială, unii pot căpăta de sus capacitatea de a lucra mai cu putere în această privință, dar creștinul are privilegiul de a cunoaște mai dinainte fiind smerit însă plin de încredere în Dumnezeu cu privire la ce va fi cu el. Aceasta înțeleg eu prin a avea un rol de profet. Nu este nicidecum a avea pretenția de a fi căpătat revelații noi, ci este poziția unuia care crede revelațiile lui Dumnezeu și primește cuvântul scris ca fiind ceea ce se va împlini cu siguranță și are plăcerea de a-l mărturisi ca unica sursă a adevărului divin și singurul standard al acestuia. Sigur că aceasta este extrem de important deoarece, din poziția noastră preoțească, noi ne apropiem de Dumnezeu, iar din poziția noastră profetică noi avem rostul de a fi martori pentru adevăr înainte de a veni vremea când lumea va fi obligată să-l cunoască. Nu peste mult timp lumea va fi forțată să cunoască, având multe suferințe, cât de adevărat este cuvântul lui Dumnezeu pe care l-a disprețuit. Ei vor simți puterea Lui prin judecata pe care El o va executa, prin răul pe care El îl va aduce nu numai într-o cetate ci în întreaga lume prin diferite măsuri, toate adoptate după dreptate. Creștinul trebuie să fie familiarizat cu acestea mai dinainte.

„Știind acestea mai dinainte,“ spune apostolul, „ce fel de oameni trebuie să fiți voi!“ (2 Pet. 3.11 KJV) Este cu totul falsă ideea că un creștin, pentru a crede, trebuie să aștepte până se vor împlini lucrurile prezise. Însăși esența credinței este a crede mai înainte. Când lumea nu va putea decât să se plece înaintea adevărului, când nu va mai fi ceva care oamenii să poată crede sau nu, ci ei vor fi pedepsiți pentru necredința lor de mai înainte, când judecățile lui Dumnezeu vor fi pe pământ și locuitorii lumii vor afla dreptatea, atunci va fi prea târziu pentru aceia care au nesocotit numele lui Hristos și privilegiile creștinismului. Va fi prea târziu când sentința amânată atât de mult timp îl va lovi pe cel vinovat. Puterea, pacea și mângâierea sunt în primirea adevărului înainte ca el să devină evident omului; aceasta este o mare binecuvântare pentru suflet și aduce glorie lui Dumnezeu.

Acesta este motivul moral pentru a lua aminte la profeție în general, pe care profetul Amos îl prezintă aici în particular. „Leul a răcnit; cine nu se va teme? Yahve a vorbit; cine nu va profeţi?! Faceţi să se audă în palatele din Asdod şi în palatele din ţara Egiptului şi spuneţi: «Adunaţi-vă pe munţii Samariei»“. Dumnezeu îi va expune vecinilor lor apropiați și celor îndepărtați, ba chiar îi invită pe aceștia să privească tulburările și asupririle Samariei. În palatele lor ei au ajuns să aibă o gândire nelegiuită, numai la violență și asuprire. Apoi avem o descriere a răului și a ceea ce va veni. „De aceea, aşa zice Domnul Yahve: «Un vrăjmaş va fi chiar împrejurul ţării. Şi el îţi va doborî puterea şi palatele tale vor fi jefuite!» Aşa zice Domnul: «Cum salvează păstorul din gura leului două picioare sau un vârf de ureche, aşa vor fi salvaţi fiii lui Israel care stau în Samaria în colţul patului şi pe aşternuturile de damasc ale unui pat!»“ Se poate ca, printr-o figură de stil, însuși Damascul să fie reprezentat ca fiind acel pat. Domnul nu va îngădui ca poporul Său să fie nimicit complet. El va îngădui o judecată foarte dură din cauza păcatului lor, dar va păstra o rămășiță, din care harul va face o națiune puternică. Acesta este destinul lui Israel.

În Amos 4, acest subiect este urmărit și mai în detaliu. „Ascultaţi cuvântul acesta, voi, vaci din Basan, care sunteţi pe muntele Samariei“. Aceasta se referă la cei care locuiau fără grijă și în plăceri în Israel, imaginea simbolică folosită fiind aceea a cirezilor care păsteau pe păşunile la care au poftit cele două seminții și jumătate de dincolo de Iordan. Aceasta a dus rapid la indiferență, insensibilitate și la asuprirea altora, astfel încât profetul îi acuză: „care asupresc pe cei săraci, care zdrobesc pe cei nevoiaşi, care zic domnilor lor: «Aduceţi şi să bem!»“ Israel zăcea într-un egoism intens. Aceea era perioada lor cea mai înfloritoare din punct de vedere politic, nu aceea de adevărată glorie și onoare care a fost sub David și Solomon. Dar, după separarea de Iuda, în cele văzute părea că Israel era un popor foarte favorizat. Dar, vai! independența lor a mers împreună cu apostazia. Ei l-au abandonat pe Dumnezeul cel adevărat și și-au așezat viței în Dan și Betel. Ei erau sub guvernarea lui Ieroboam, care urmărea afirmarea de sine, pe care Dumnezeu îl îngăduise ca pedeapsă pentru casa vinovată a lui David. Dar nu se putea ca El să nu supravegheze căile lor. Însuși faptul că El observase asuprirea celui sărac și alte efecte ale egoismului lor intens arată cât de mult decăzuse Israel.

Nu se poate să nu consider că acesta este un principiu important. Să presupunem că biserica lui Dumnezeu s-ar ocupa cu îndreptarea disputelor unora care nu știu să se poarte cum se cuvine, cu înșelăciunile și cu alte asemenea nereguli, fie ele morale sau sociale. Nu ar fi acesta un indicator al unei stări morale extrem de decăzute? Pentru că, nu sunt acestea relele caracteristice oamenilor căzuți? Ceea ce se potrivește bisericii și creștinului, fără a trece cu vederea vreun rău, este să judece întinarea spirituală așa cum o judecă Dumnezeu și ofensele aduse împotriva sfințeniei și adevărului lui Dumnezeu, indiferența față de acest fel de rău sau aprobarea unora care practică așa ceva. Conștiința omului firesc nu este deloc sensibilă față de asemenea lucruri și, bineînțeles, ele nu sunt din sfera care poate fi reglementată prin legi omenești. Nu pentru că aceste rele de natură spirituală nu ar fi reale și extrem de rele înaintea lui Dumnezeu, ba chiar mai nimicitoare pentru suflet decât cele morale (deoarece acestea sunt remarcate imediat și îi deranjează pe toți, cu excepția celor care s-au făcut vinovați, și aceștia numai pentru un timp), dar răul doctrinar este mai subtil și afectează duhul și purtarea omului fără ca acesta să-și dea seama. De aceea, el este mai grav decât răul practic, deși nici unul din ele nu poate fi asociat cu Hristos. Totuși este clar că, atunci când creștinii se rătăcesc, este mai probabil ca răul să fie de o natură spirituală, pe când răul lumii este mai grosolan și mai pe față.

Însuși faptul că Dumnezeu îl acuză aici pe Israel de obiceiuri și practici care se întâlnesc la păgâni este o dovadă izbitoare a stării de decădere a poporului Său. El trebuie să judece: „Domnul Yahve a jurat pe sfinţenia Sa că, iată, vor veni zile asupra voastră în care vă vor prinde cu cârlige şi pe urmaşii voştri cu undiţe de pescari. Şi veţi ieşi prin spărturi, fiecare drept înaintea ei; şi veţi fi aruncate spre Harmond, zice Yahve“. Este un termen împrumutat de la învălmășeala care se produce printre vite. Ultima frază este mai curând: „vă veți arunca spre munții Mona“, probabil Armenia. În guvernarea Lui, după cum trebuie să facă întotdeauna, El remarcă răul din poporul Său care îl ofensează și îl supără și apoi arată că, după cum erau acele roade, exista și un butuc și o rădăcină. Răul lor practic venea din idolatria cu care Îi făceau Lui

concurență. „Veniţi la Betel şi lucraţi fărădelege! La Ghilgal înmulţiţi fărădelegea“. Acele nume care se asociau cu Dumezeu, unde El își manifestase în vechime caracterul, fuseseră transformate în centre ale stricăciunii. La Betel văzuse părintele lor, Iacov, viziunea lui Dumnezeu, iar la Ghilgal fusese înlăturată pentru totdeauna ocara Egiptului de deasupra fiilor lui Israel după trecerea Iordanului și după ce lăsaseră în urmă pustiul. Dar acum, vai! la Betel Dumnezeu fusese înjosit cât se poate după mintea omului și poporul se stricase la Ghilgal. Adevărata glorie a lui Israel s-a dus pentru un timp.

Atunci profetul îi îndeamnă ironic să vină la sediile idolatriei lor, exprimându-se într-un asemenea stil încât se vede că aceasta era contrar voii lui Dumnezeu. „Şi aduceţi jertfele voastre dimineaţa şi zeciuielile voastre la fiecare trei zile! Şi aduceţi prin ardere o jertfă de mulţumire din ce este cu aluat şi daţi de ştire, vestiţi daruri de bunăvoie! pentru că aceasta vă place, fii ai lui Israel, zice Yahve“. Era o jalnică îmbinare de închinare păgână după voia lor cu relicve și reminescențe de la Yahve. Este destul de rău să fii neatent și necredincios în închinarea adusă Dumnezeului cel adevărat, dar și mai grav este să-L insulți amestecând închinarea la natură sau la dumnezeu falși cu închinarea la El, să menții o oarece imitație, dar să te depărtezi de ritualul dat prin revelație.

Așa era starea de ruină a lui Israel, iar Domnul arată că el îi lovise cu o nenorocire după alta spre a-i trezi pentru a abandona voința lor proprie și a simți cum Îl dezonoraseră pe El. „Şi v-am dat şi Eu curăţie a dinţilor în toate cetăţile voastre şi lipsă de pâine în toate locurile voastre; totuşi nu v-aţi întors la Mine, zice Yahve. Şi Eu de asemenea am oprit ploaia pentru voi, când nu mai erau decât trei luni până la seceriş; şi peste o cetate am făcut să plouă şi peste altă cetate n-am făcut să plouă; peste o parte de câmp a plouat şi partea peste care n-a plouat s-a uscat. Şi două, trei cetăţi rătăceau spre altă cetate, ca să bea apă şi nu se săturau; totuşi nu v-aţi întors la Mine, zice Yahve. V-am lovit cu tăciune în grâu şi cu mană; omida a mâncat mulţimea grădinilor voastre şi a viilor voastre şi a smochinilor voştri şi a măslinilor voştri; totuşi nu v-aţi întors la Mine, zice Domnul. Am trimis printre voi ciumă, asemenea celei din Egipt; am ucis pe tinerii voştri cu sabia şi v-am luat caii captivi; şi am ridicat mirosul urât al taberelor voastre până la nările voastre; totuşi nu v-aţi întors la Mine, zice Yahve“.

Ei au rămas incorigibili chiar și așa, cu toate că li s-a reamintit că El îi nimicise pe unii dintre ei așa cum nimicise Sodoma și Gomora. „Şi aţi fost ca un tăciune smuls din foc; totuşi nu v-aţi întors la Mine, zice Yahve“ (v. 11). Atunci El aplică o nouă metodă și o lovitură mai rău prevestitoare decât oricare alta. „De aceea îţi voi face astfel, Israele, şi pentru că îţi voi face astfel, pregăteşte-te să întâlneşti pe Dumnezeul tău, Israele! Pentru că, iată, Cel care întocmeşte munţii şi creează vântul şi spune omului care este gândul lui, Cel care face zorile întuneric şi calcă pe înălţimile pământului Yahve, Dumnezeul oştirilor, este Numele Lui“.

Este un obicei ciudat că unii aplică acest text unui suflet care este sub mâna lui Dumnezeu atunci când este adus la credință, când, de fapt, este în mod evident, o amenințare cu judecata finală. Chiar dacă dorim să recunoaștem sfera de cuprindere extrem de largă a cuvântului divin, nu se cuvine să-i tocim muchiile în acest fel. Este foarte bine să ne ferim să avem o abordare ostilă sau critică față de modul în care folosesc scriptura unii mai simpli, dar nu trebuie să confundăm harul cu judecata, nici ziua lui Yahve cu chemarea evangheliei adresată unui păcătos. Nu lipsesc apelurile potrivite. Sunt multe exemple în acest sens. Cu cât mai mare este binecuvântarea când luăm cuvintele care sunt chemări pentru a primi îndurarea, decât când căutăm să schimbăm asemenea somații pentru a veni la judecata Lui în invitații pentru a asculta mesajul evangheliei Sale! Aceasta s fost numai o paranteză.

În Amos 5 este a treia chemare și o plângere pentru nenorocirea fecioarei lui Israel. Profetul vorbește numai despre guvernarea de acum a lui Dumnezeu și sub nici o formă nu neagă o viitoare ridicare a lui Israel, ci doar arată că necredința ei excludea atunci orice mijloace de a pune capăt răului care se instalase. „Cetatea care ieşea cu o mie va rămâne cu o sută şi cea care ieşea cu o sută, va rămâne cu zece, pentru casa lui Israel“. Apoi Yahve îi adresează lui Israel un apel solemn să-L caute pentru ca să trăiască. Să nu caute nici Betelul, nici să nu meargă la Ghilgal, nici la Berșeba, „pentru că Ghilgalul va fi dus în captivitate şi Betelul va ajunge deşertăciune“. Atunci când superstiția idolatră transformă nume și locuri care au semnificații religioase spre a le folosi contrar adevărului, credința trebuie să privească numai la Dumnezeu Însuși. din nou se spune: „Căutaţi-L pe Yahve şi veţi trăi, ca nu cumva El să izbucnească în casa lui Iosif ca focul şi s-o mistuie şi să nu fie nimeni în Betel care să-l stingă. Voi, care prefaceţi judecata în pelin şi aruncaţi la pământ dreptatea“. Era deșertăciune, ba chiar mai rău, să invoce caracterul sacru al locurilor unde Dumnezeu vorbise odată atunci când, vai! acele locuri fuseseră transformate în sedii ale idolatriei, nu consacrate pentru Dumnezeu, ci pentru a fi locuri unde poporul Său se închina după voința lui proprie. „Căutaţi pe Cel care a făcut Pleiadele şi Orionul, pe Cel care preface umbra morţii în dimineaţă şi întunecă ziua ca noaptea, pe Cel care cheamă apele mării şi le varsă pe faţa pământului: Yahve este Numele Lui. El face să izbucnească deodată nimicirea asupra celui tare şi aduce nimicire asupra cetăţuiei. Ei urăsc pe cel care-i mustră la poartă şi le este scârbă de cel care vorbeşte drept. De aceea, pentru că voi călcaţi în picioare pe sărac şi luaţi daruri de grâu de la el, aţi construit case de piatră cioplită, dar nu veţi locui în ele; aţi plantat vii plăcute şi nu veţi bea vinul lor! Ştiu că fărădelegile voastre sunt multe şi păcatele voastre mari: ei întristează pe cel drept, iau mită şi abat dreptul celor nevoiaşi la poartă. De aceea, cel chibzuit va tăcea în timpul acesta, pentru că este un timp rău“.

În versetele 14-17 este mai curând un apel moral, care se potrivește însă cu chemarea de a-L căuta pe Domnul. „Căutaţi binele şi nu răul, ca să trăiţi! Şi aşa Yahve Dumnezeul oştirilor va fi cu voi, după cum ziceţi voi. Urâţi răul şi iubiţi binele şi întăriţi judecata la poartă; poate că Yahve Dumnezeul oştirilor Se va îndura de rămăşiţa lui Iosif. De aceea, aşa zice Yahve Dumnezeul oştirilor, Domnul: Vaiet va fi în toate pieţele; şi pe toate străzile vor zice: «Vai! Vai!» Şi vor chema pe plugar la jelire şi, pentru bocet, pe cei pricepuţi la plângere. Şi în toate viile va fi jelire, pentru că voi trece prin mijlocul tău, zice Yahve“.

Profetul remarcă în special un anumit rău predominant, și anume îndrăzneala cu care poporul spunea că vor ziua lui Yahve. „Vai de voi care doriţi ziua lui Yahve! Ce este ea pentru voi? Ziua lui Yahve va fi întuneric şi nu lumină, ca şi cum ar fugi un om dinaintea leului şi l-ar întâmpina un urs sau ar intra în casă şi şi-ar sprijini mâna de perete şi l-ar muşca un şarpe! Nu va fi ziua Domnului întuneric şi nu lumină? Chiar întuneric adânc şi nici o strălucire în ea?“ Acesta este într-adevăr un păcat cu îngâmfare: să nu crezi evanghelia și să disprețuiești ziua Domnului. Și nu este ceva neobișnuit, ci destul de des întâlnit în creștinătate. Nu ați auzit oare oameni spunând, în confuzia din zilele noastre și în timp ce contribuie mai mult la confuzie: „Este adevărat că starea creștinătății este groaznică, dar există mângâierea că Domnul va veni curând pentru a îndrepta totul“. Nu cumva această dorință să vină ziua Domnului este destul de aproape de ceea ce profetul denunță aici? „Ce este ea pentru voi?“ Dacă ar exista despărțirea practică de ceea ce condamnă cuvântul Lui și dăruire pentru acele lucruri la care ne îndeamnă El, atunci ar fi altceva. Pentru că ziua Domnului poate fi obiectul dorinței noastre dacă sufletele noastre sunt libere, după măsura conștiinței noastre. Putem și chiar se cuvine să iubim arătarea Lui. Departe de a fi neconform cu voia Lui, aceasta este ceea ce se cuvine. Dacă umblăm în ascultare și sfințenie atunci trebuie să o dorim, dar este o iluzie deșartă și o îndrăzneală exagerată să te așezi în mod voit pe o poziție contrară scripturii și apoi să spui că dorești să vină ziua Domnului. Acesta pare a fi păcatul lui Israel care este denunțat aici. Este o falsitate evidentă, nu numai un cuvânt care nu are nici un ecou în conștiință, ci o mărturie a indiferenței inimii față de Yahve.

În general nimic nu este mai periculos sau mai groaznic decât a deconecta scriptura de apelul la conștiință. Dacă transform speranțele scripturii într-o viziune imaginativă în loc să primesc acestea ca judecând ceea ce fac, ceea ce spun și ceea ce simt acum, atunci este evident că nu sunt în comuniune cu Dumnezeu în această privință. Nu vorbesc numai despre aceia care nu sunt creștini adevărați și nu au parte de binecuvântarea acelei zile, ci chiar de aceia care par a fi creștini și totuși manifestă ceva care seamănă cu necredința îndrăzneață a lui Israel. Cu siguranță ei sunt într-o stare rea și care nu Îi este plăcută lui Dumnezeu. Adevărul este că un obiectiv al Duhului este acela de a ne pune înainte venirea Lui pentru ca aceasta să ne facă să ne eliberăm de orice nu este conform cu voia Lui. După cum spune apostolul Ioan: „oricine are speranţa aceasta în El se curăţeşte, după cum El este curat“ (1 Ioan 3.3). Nu se pune problema numai că Domnul va curăța la venirea Lui, ceea ce cu siguranță va face, dar aceasta va fi prin judecată. Nimeni nu trebuie să aibă îndrăzneala de a aștepta acel proces de curățire deoarece noi avem responsabilitatea de a-L căuta acum pe Dumnezeu prin cuvântul Său și prin Duhul. Cunoaștem iubirea lui Hristos și ne bucurăm de gloria Lui; în El este viața noastră; și de aceea nu putem tolera în căile noastre ceva care este contrar cuvântului Său. Așa este singura purtare a cuiva care Îl așteaptă pe Hristos.

Dar fiii lui Israel aveau un cu totul alt duh. Ei erau superstițioși și, așa cum se întâmplă în general în asemenea situații, nu aveau încredere în Dumnezeu. Ei vorbeau despre evlavie dar fără a avea o evlavie reală, așa că profetul nu poate decât să îi avertizeze ce va însemna acea zi pentru asemenea oameni. „Nu va fi ziua Domnului întuneric şi nu lumină? Chiar întuneric adânc şi nici o strălucire în ea?“ Ziua va curma orice îngâmfare și nu va permite nici un pic de ușurătate; ziua aceea nu va trata cu blândețe păcatele sau dezonoarea adusă Domnului. Ziua aceea se poate să ceară sac și cenușă, pocăință și smerire a inimii și va fi o zi de mustrare a blasfemiei. Ferice de acela care acum este într-o comuniune secretă cu Domnul și cu sentimentele Lui față de acestea. Astfel, Yahve spune: „Urăsc, dispreţuiesc sărbătorile voastre şi nu voi mirosi un miros plăcut la adunările voastre de sărbătoare! Pentru că, dacă-Mi veţi aduce arderile-de-tot şi darurile voastre de mâncare, nu le voi primi; şi nu voi privi la jertfele voastre de pace din vitele cele îngrăşate ale voastre. Depărtează de la Mine zgomotul cântărilor tale; şi nu voi asculta muzica lirelor tale; ci să curgă judecata ca apele şi dreptatea ca un pârâu care nu seacă niciodată“. Pretenția de a-L onora pe El prin jertfe și sărbători cu cântări și harfe era odioasă când se unea cu voința proprie și ce depărtarea de cuvântul Lui și ridicarea idolilor. Apoi El le amintește că această depărtare de Dumnezeu nu era ceva nou în Israel. „Mi-aţi adus voi jertfe şi daruri de mâncare patruzeci de ani în pustiu, casă a lui Israel? Da, aţi ridicat cortul lui Moloc al vostru şi pe Chiun, idolii voştri, steaua dumnezeilor voştri, pe care i-aţi făcut pentru voi înşivă. De aceea vă voi duce în captivitate dincolo de Damasc, zice Yahve, al cărui Nume este Dumnezeul oştirilor!“ Când judecă, Domnul merge în urmă până la primul păcat. Trebuie să reținem aceasta. La fel este atunci când harul lucrează în sufletele noastre. Să presupunem, de exemplu, că un creștin a umblat practic departe de Dumnezeu. Nu este suficient să înceapă numai cu ceea ce a făcut ieri, ci trebuie să meargă în urmă până la început deoarece Domnul dorește ca el să cerceteze bine și să judece și să vadă care a fost rădăcina care a condus la roade atât de rele. Astfel, chiar și o cădere este folosită prin har ca mijloc pentru a trezi conștiința prin Duhul lui Dumnezeu. Omul este făcut astfel să realizeze cât de jos poate cădea, dar prin aceasta Duhul Sfânt urmărește să-l facă să reconstituie calea până la primul pas prin care s-a depărtat de El.

Aici acest principiu este aplicat la Israel. Nu este vorba numai de viței pe care Ieroboam îi așezase în Dan și Betel din motive politico-religioase, ci li se reamintește momentul de început al idolatriei lor, care a fost în pustiu. Acolo ei s-au închinat la dumnezei falși, la Moloh și Chiun, aceasta în timp ce leviții purtau chivotul și cortul, iar fiii lui Israel îi urmau șovăielnic. Ei nu s-au descotorosit atunci de zeii Egiptului ci au purtat cu ei acele deșertăciuni în pustie, și acum erau acuzați și pentru acelea. „Aţi ridicat sanctuarul regelui vostru şi pe postamentele idolilor voştri, steaua dumnezeilor voştri, pe care i-aţi făcut pentru voi înşivă“. Rețineți împrejurările. „De aceea vă voi duce în captivitate dincolo de Damasc“ (deportarea în cetățile mezilor). Ștefan a spus dincolo de Babilon (așa a și fost de fapt) probabil pentru a deosebi de captivitatea babiloneană. Acesta a fost rezultatul păcatului din vechime din pustiu. Fără-ndoială, păcatul a fost mult mai flagrant la sfârșit, râul întunecat strângând pe parcurs mai mulți afluenți care i-au sporit volumul. Masa de ape a curs mult mai puternic la vărsarea lui decât la începutul cursului. Totuși Dumnezeu merge înapoi până la izvor și declară că lovitura finală vine din cauza depărtării de la început. Captivitatea lui israel era consecința păcatului strămoșilor lor și nu numai a păcatelor pe care ei le-au adăugat la el în țara pe care Dumnezeu le-o dăduse. Sigur că în țară au fost multe fapte care au agravat situația lor, dar relele care au abundat în țară erau consecința faptului că ei nu au judecat răutatea din pustiu. Așa este și cu orice creștin sub aspect practic.

Fără-ndoială, harul poate lucra acum în cazul unui creștin chiar și când el a căzut abătându-se mult de la cale dar s-a pocăit profund, după care Duhul l-a făcut să se simtă iertat. Aceasta s-ar potrivi cu ultimul punct de pornire, ca să spunem așa, și dacă harul va merge înapoi dincolo de acel punct, aceasta va fi spre bine. El nu numai că este credincios și drept ca să ierte, ci Îi place nu numai să-l restaureze pe cel care a căzut ci chiar și să-l ridice într-o stare mai bună decât a fost vreodată înainte. Vedeți mărturia lui Simon Petru la sfârșitul evangheliilor și la începutul cărții Faptele apostolilor. Așa va fi și cu Israel într-o zi viitoare. Iar judecata de sine, atunci când este temeinică și Îi dă dreptate lui Dumnezeu împotriva propriului păcat, îl aduce la pocăință pe cel în cauză și atrage și o măsură corespunzătoare a harului lui Dumnezeu cum nu a avut niciodată înainte.

Puține lucruri sunt mai des întâlnite decât a vedea o persoană convertită având o purtare care ar putea fi calificată ca superficială. Când este așa, în general are loc o cădere de un fel sau altul, uneori o prăbușire rușinoasă, în urma căruia omul ajunge să fie ca un sac de oase rupte, de nimic în proprii săi ochi. După aceea, când harul l-a ridicat, el va fi incomparabil mai smerit și va fi mai plin de recunoștință față de Dumnezeu decât prima dată când s-a convertit. De aceea, deși este o rușine să fie supus unui proces atât de umilitor, este un triumf al harului divin să folosească nebunia lui pentru a-l restaura și a-l ridica într-o stare mai bună decât era înainte.

Dar, dacă Petru avea nevoie de aceasta, pentru Saul din Tars aceasta nu era necesar și nu am nici o îndoială că în lucrarea făcută de timpuriu în sufletul celui din urmă fierul a pătruns incomparabil mai adânc decât în oricare din cei doisprezece. Este întotdeauna un motiv de mulțumire când sufletul trece printr-o lucrare sănătoasă și serioasă de la început, adică atunci când nu este totul numai bucurie și mângâiere, ci conștiința este capacitată deplin înaintea lui Dumnezeu în ceea ce privește păcatele noastre, realizând cât de grav este tot ce am fost și suntem cernuți în prezența Lui. Cu siguranță. această lucrare lăuntrică nu va împiedica pe om să aibă încredere în Dumnezeu. Aceasta nu trebuie nicicând să se întâmple deoarece harul este predicat în cel mai deplin și absolut mod când omul este chemat și pregătit pentru a se cerceta și a mărturisi ce este el înaintea lui Dumnezeu. Pe de altă parte nu este necesar ca o persoană să treacă prin multe fapte rele vizibile pentru a avea un sentiment profund al depravării și ruinei. Putem fi siguri că Pavel, în toate zilele lui, a fost mult mai scrupulos și mai moral decât oricare dintre apostoli. Cu toate acestea, nici unul nu și-a simțit nelegiuirea inimii sale mai mult decât el. Este deci perfect posibil ca, prin har, să combini două lucruri care chiar merg împreună potrivit gândului lui Dumnezeu și care este periculos să fie separate, și anume: un sentiment bogat și statornic al harului lui Dumnezeu în răscumpărarea care este în Hristos Isus și un profund (cu cât mai profund cu atât mai bine) proces moral în sufletul care se judecă pe sine înaintea lui Dumnezeu, adică nu se limitează numai la a judecat propriile fapte. Ar trebui

să fie evident că acesta este tipul de convertire care Îl glorifică cel mai mult pe Dumnezeu. Este ceea ce avem exemplificat prin cazul lui Saul din Tars. De atunci nu a fost nicicând vreun om care să se îndreptățească pe sine mai puțin – cel puțin așa știu eu - și nu a fost niciodată vreunul care să recunoască atât de mult harul lui Dumnezeu. Ca urmare nicicând nu a mai fost vreun om care să fie o binecuvântare atât de mare pentru întreaga biserică a lui Dumnezeu. Dar când cineva a fost atras mai mult de afecțiune decât de conștiință, trebuie să urmeze o lucrare în conștiință dacă este o convertire reală. Chiar și așa, acolo unde lucrarea lăuntrică a fost superficială, atunci se poate să fie necesare multe corecții morale, uneori dureroase și care aduc rușine, cum vedem în cazul lui Petru. Nu cred că Petru ar fi fost adus în situația de a-și tăgădui Domnul și chiar de a repeta și a și jura în public dacă nu ar fi fost la el multă îndreptățire de sine și acel zel care l-a făcut să se expună pericolului dar nu l-a putut scoate cu bine din situație. Cu toate acestea, Domnul este întotdeauna bun și harul său este tandru și plin de grijă, după cum este și sănătos și sfânt. La oameni există diferite aspecte, dar la Dumnezeu totul este numai bine.

Amos 6 este un nou apel al lui Yahve la cei care se amăgeau că erau în siguranță, cu un avertisment cu privire la durerea care avea să vină cu siguranță. „Vai de cei care sunt fără grijă în Sion şi care sunt în siguranţă pe muntele Samariei, cei renumiţi ai celei dintâi dintre naţiuni, la care vine casa lui Israel!“ Aici li se arată că mijloacele naturale nu îi pot scăpa de judecata lui Dumnezeu, și nici poziția lor de onoare deasupra celorlalte națiuni nu îi poate scăpa. „Treceţi la Calne şi vedeţi! Şi de acolo duceţi-vă la Hamatul cel mare şi coborâţi la Gatul filistenilor! Sunt ele mai bune decât împărăţiile acestea? Ori este hotarul lor mai mare decât hotarul vostru?“ Calne era în estul îndepărtat, un oraș antic cu o istorie continuă (comparați cu Gen. 10.10 și Isa. 10.9), iar Hamatul era un regat cananit la nord. Gatul era la vest. Unde mai erau acestea? Deci iată că Israel avea motive să se teamă fiind mai rău și mai vinovat decât ei. „Voi care îndepărtaţi ziua cea rea şi faceţi să se apropie scaunul violenţei; care vă culcaţi pe paturi de fildeş şi vă întindeţi pe aşternuturile lor şi mâncaţi mieii din turmă şi viţeii din mijlocul grajdului; care cântaţi după sunetul lirei şi inventaţi pentru voi instrumente muzicale, ca David; care beţi vin în cupe adânci şi vă ungeţi cu mirurile cele dintâi, dar nu vă întristaţi de spărtura lui Iosif!“ Astfel, și cei care pretind a dori ziua lui Yahve, și cei care nu îndrăznesc să privească în față „ziua cea rea“ pentru a asupri sau a se bucura fără nici un fel de remușcări, toți vor avea același sfârșit la judecata lui Dumnezeu, care în nici un caz nu se lasă batjocorit. De aceea, în versetul 7 li se spune că vor fi primii care vor merge în captivitate și că banchetul zgomotos (sau strigătele de petrecere) vor înceta. Ele se vor preschimba în jale și strigăte de disperare.

Profetul declară apoi, în mod solemn, ura pe care Dumnezeu o simte împotriva căilor lui Israel, care Îl dezonorează atât de mult pe El și care îi strică atât de rău pe oameni. „Yahve a jurat pe sufletul Său, zice Yahve Dumnezeul oştirilor: Nu pot suferi mândria lui Iacov şi-i urăsc palatele; de aceea, voi da cetatea şi tot ce este în ea. Şi va fi aşa: dacă vor rămâne zece oameni într-o casă, vor muri Şi unchiulg unui om, cel care îl va arde, îl va ridica, ca să scoată oasele din casă şi va zice celui care va fi în părţile dinăuntru ale casei: Mai este cineva cu tine? şi el va zice: «Nimeni». Şi el va zice: «Tăcere!» Pentru că nu putem aminti Numele lui Yahve! Pentru că, iată, Domnul porunceşte şi va lovi cu spărturi casa cea mare şi cu crăpături casa cea mică“. Este o scenă de dezastru total și disperare. În cele din urmă li se arată în mod izbitor cât de absurd era ca ei să aștepte alt rezultat al căilor lor decât nimicirea. „Vor alerga caii pe stâncă? Vor ara acolo cu boii? Pentru că aţi schimbat judecata în fiere şi rodul dreptăţii în pelin, voi, care vă bucuraţi pentru lucruri de nimic, care ziceţi: Nu ne-am luat noi putere prin tăria noastră? Pentru că, iată, casă a lui Israel, zice Yahve Dumnezeul oştirilor, voi ridica împotriva voastră o naţiune şi vă vor asupri de la intrarea Hamatului până la pârâul pustiului“. Asirianul îl va învăța minte pe Israel cu spini.

În Amos 7 este prezentată o gradație a trei judecăți asupra lui Israel: prima (versetele 1-3) prin lăcuste sau târâtoare, următoarea (versetele 4-6) prin foc, iar în final (versetele 7-9) cu un fir cu plumb, care sugerează măsurarea exactă a nelegiuirilor lor. Când răbdarea s-a epuizat, orice amânare ar fi ca un fel de încuviințare a răului. Aceste necazuri pare că s-au împlinit istoric prin Pul, Tilgat-Pileser și Salmanaser, care a desființat în final regatul lor.

Preotul Amația s-a străduit să stârnească gelozia și temerile împăratului împotriva lui Amos (versetele 10-11) în același timp în care pretindea a-i da lui Amos sfaturi spre binele lui, scopul lui fiind de fapt acela de a scăpa de mărturia divină de care îi era groază. „Atunci Amaţia, preotul din Betel, a trimis la Ieroboam, împăratul lui Israel, zicând: Amos a uneltit împotriva ta în mijlocul casei lui Israel; ţara nu poate suferi toate cuvintele lui! Pentru că aşa zice Amos: «Ieroboam va muri prin sabie şi Israel va pleca negreşit din ţara lui în captivitate!» Şi Amaţia a zis lui Amos: «Văzătorule, pleacă, fugi în ţara lui Iuda şi mănâncă pâine acolo şi profeţeşte acolo. Dar nu mai profeţi în Betel, pentru că este locaşul sfânt al împăratului şi este casa împărăţiei»“. Este remarcabil modul în care spusele lui îl trădează. În Israel religia consta în aranjamente politice chiar dacă ei făceau eforturi pentru a imita ritualurile lui Dumnezeu. Chiar aici Amația a vorbit despre sanctuarul împăratului într-un mod la fel de firesc ca și despre curtea împăratului. Tot așa oamenii își numesc asociațiile lor religioase după numele țării lor, ca o organizare statală sau o dogmă favorită și nici nu se gândesc la autoritatea divină pentru a i se supune în ascultare, ci doar o pomenesc pentru a-și împodobi structura lor.

Istoria lumii acestea este străbătută de o mărturie divină necruțătoare, care nu poate fi privită de guverne altfel decât ca una care produce tulburări. Amos nu a căutat sprijinul unui braț de carne ci a mărturisit deschis cine și ce era atunci când Dumnezeu l-a chemat și i-a dat misiunea de a profeți. „Atunci Amos a răspuns şi a zis lui Amaţia: Eu nu eram profet, nici fiu de profet; ci eram păstor şi culegător de roade ale sicomorului“. El nu fusese educat într-o școală de profeți, nici nu avusese alt fel de avantaje naturale și nu se putea lăuda cu învățătura dobândită printre oameni. Nici nașterea, nici averea nu l-au avantajat cu nimic, ci doar harul divin îl îndreptățea să vorbească. Orice putere avea Amos o avea în calitate de profet adevărat al lui Yahve, așa că a avut următorul mesaj solemn: „De aceea, aşa zice Yahve: «Soţia ta va comite adulter în cetate şi fiii tăi şi fiicele tale vor cădea prin sabie şi ţara ta va fi împărţită cu funia; şi tu vei muri într-o ţară care este necurată şi Israel va pleca negreşit din ţara lui în captivitate!»“ Pe lângă repetarea sentinței asupra lui Israel, opoziția plină de îngâmfare a lui Amația primește ca răspuns și o umilință personală.

Amos 8 începe cu un al patrulea simbol: un coș cu fructe de vară ca semn cât de apropiat și de sigur era sfârșitul lui Israel. „Nu voi mai trece pe lângă ei. Şi cântările templului vor fi urlete în ziua aceea, zice Domnul Yahve. Trupurile moarte vor fi multe; în orice loc vor fi aruncate afară. Tăcere!“ Porunca regelui și intervenția preotului nu puteau în nici un caz opri pedeapsa pentru nelegiuirea lor, ci mai curând au accelerat-o și au intensificat-o. Astfel, asupra lui Israel a fost pronunțată o pedeapsă și mai solemnă și mai completă. Asupririle lor sunt expuse în mod energic și este repetat jurământul lui Yahve că va aduce judecata. Nimic din ce a fost până acum nu este o realizare a ceea ce spune versetul 9. Cea mai mare foamete a lor va fi una după cuvânt (versetele 11, 12): ei vor simți nevoia de ceea ce au disprețuit. Nici cei mai tineri și mai puternici nu vor scăpa de suferință (versetele 13, 14).

Apoi, Amos 9 este încununat de viziunea Domnului stând pe altar pentru a executa El Însuși, fără nici o amânare, judecata. „Loveşte capitelul, ca să se clatine pragurile şi zdrobeşte-l în bucăţi peste capetele tuturor; şi voi ucide cu sabia pe ultimul dintre ei; acela dintre ei care fuge nu va scăpa prin fugă şi acela dintre ei care scapă, nu va fi scăpat“. Nu mai este vorba să fie stropit tocul ușii cu sângele mielului pascal, ci,

dimpotrivă, tocmai poporul Său este acum ținta distrugerii. Yahve nu mai este văzut aici ca oprindu-Și mâna și trecând peste poporul Său, nici nu îi judecă pe alții în mânia Lui și îi pedepsește nu pe egipteni, nici pe cei dintre națiuni, ci pe Israel. Ce imagine solemnă și ce cuvânt solemn! Această temă este urmărită pe parcursul întregului capitol, în care Domnul declară că, după cum este cu ochii asupra împărăției păcătoase pentru a o nimici de pe fața pământului, tot așa, pe de altă parte, nu va nimici casa lui Iacov, ci va porunci, cu toate că ei vor fi risipiți pe tot pământul, și nu va permite măcar grăunte dintre ei să se piardă.

Împărăția care a început în păcat și a continuat în păcat trebuie să piară. Nu există nici o perspectivă de restaurare a împărăției întemeiate de Ieroboam, dar Yahve promite intervenția îndurării (nu numai pentru Iuda) ci pentru „casa lui Iacov“. Când Se va ocupa de restaurarea finală. Dumnezeu îi va aduna pe toți cei risipiți din Israel la fel ca și pe toți cei risipiți din Iuda. Pleava, bineînțeles, trebuie să piară în foc, dar sămânța adevărată pe care a semănat-o Domnul nu va cădea la pământ. „Toţi păcătoşii poporului Meu vor muri prin sabie, cei care zic: «Nu ne va atinge, nici nu ne va ajunge răul»“. Nu este judecata eternă a morților înviați ci o judecată divină asupra celor vii din această lume, nu în perioada când este vestită evanghelia, ci după aceea, judecata fiind executată în vederea împărăției Domnului pe pământ cu putere și glorie. Excluderea puterii lui Satan asupra omului pe pământ și manifestarea publică a împărăției Domnului nostru și a Hristosului său sunt, în mod foarte trist, ignorate de teologia actuală, fie ea catolică sau protestantă, arminiană sau calvinistă. Aceasta duce la o lacună importantă atât în glorificarea lui Hristos cât și în interpretarea corectă a scripturii. Este greșit atât față de El, care nu a mințit niciodată, cât și față de sfinții Săi, care au mare nevoie de aceasta, mai ales aceia care sunt cufundați în nesiguranța generată de acest sistem de învățătură. Deoarece, dacă cuvântul divin poate da greș cu privire la restaurarea lui Israel și la întâietatea lor în glorie în țară și la fericirea universală a națiunilor, cum poate atunci un credincios să se încreadă că are viața eternă și cum poate avea încredere în privilegiile creștinului și ale bisericii? Prin această eroare este distrusă simetria dispensațiunilor lui Dumnezeu pentru orice minte capabilă să înțeleagă calea lor în ansamblu.

Dar nu numai că se declară că Dumnezeu va păstra ceea ce este de la El în ziua aceea solemnă din viitor, ci și „voi ridica locașul cel căzut al lui David“. El nu va permite doar o stare înfloritoare a lui Iuda și a lui Israel ca puteri separate, ci le va reuni și va restabili drepturile în împărăția unită. „În ziua aceea, voi ridica locaşul cel căzut al lui David şi-i voi închide spărturile“. Așa slab cum era acel cort, ba încă și căzut, Dumnezeu îl va ridica în ziua aceea în care cel puternic și înalt și mândru trebuie să cadă. El le va zidi spărturile, deoarece ei au avut multe spărturi provocate de slăbiciunile interne și de violențe externe. Va lua ruinele lui David și le va zidi ca în zilele din vechime „ca ei să stăpânească rămăşiţa Edomului şi a tuturor naţiunilor peste care este chemat Numele Meu, zice Yahve, care face aceasta“. Acesta este principiul binecunoscut aplicat de Iacov la consiliul de la Ierusalim cu privire la recunoașterea națiunilor ca fiind sub evanghelie fără a fi circumciși. Argumentul lui era că ei nu trebuiau să devină evrei pentru a căpăta binecuvântarea lui Dumnezeu și a purta numele Lui. Deoarece circumcizia i-ar fi făcut să nu mai fie dintre națiuni ci să devină evrei. Dar acum Dumnezeu nu face evrei ci creștini. De aceea era complet greșit să fie forțați să se circumcidă aceia dintre națiuni care credeau.

Pe de altă parte, Yahve nu a ridicat încă acest cort al lui David, și apoi nu numai aceasta este tot ce vrea să spună Iacov citând acest pasaj. Nici el și nici vreun alt apostol nu a spus vreodată că biserica lui Dumnezeu este același lucru cu cortul lui David. Tot sistemul care le identifică pe acestea două este străin de scriptură și opus ei. Numai obiceiul părinților bisericii de a face alegorii a dus la invenția că Sionul sau Ierusalimul sau Iuda sau Israel înseamnă biserica. Dar această eroare scade demnitatea noastră și îl privează pe poporul din vechime al lui Dumnezeu de speranțele care îi sunt rezervate prin providența lui Dumnezeu în pofida necredinței lor din prezent. Dumnezeu îi va binecuvânta cu siguranță pe evrei în final și numele Lui va fi chemat peste națiuni. Nici cel mai încăpățânat fariseu nu poate nega dovada adusă de Iacov pentru aceasta. Dacă Dumnezeu a găsit acum plăcerea de a chema numele Lui peste națiuni prin evanghelie, cine oare poate să creadă în profeți și să nege acest principiu? Chiar scripturile lor sunt de acord cu privire la aceasta și se opun spiritului îngust care i-ar face evrei pentru ca peste ei să fie chemat numele Lui. Nici un israelit nu va putea concepe că Dumnezeu a înălțat atunci cortul căzut al lui David și să nege că Dumnezeu a spus că numele Său va fi chemat în ziua aceea viitoare peste toate națiunile. Iar faptul că unul dintre națiuni este chemat acum cu numele Lui este în acord cu aceasta și nu este inconsistent. El a citat faptul din versiunea Septuaginta ca fiind în acord cu principiul general prezentat de profeți că toate națiunile vor fi chemate cu numele lui Yahve. Aceasta este cu adevărat caracteristica zilei milenare, cânt tot Israelul va fi mântuit și va moșteni rămășița până și a celor mai înverșunați vrăjmași ai lor împreună cu toate națiunile. Fără-ndoială, când se vor împlini acestea, națiunile vor fi supuse pentru totdeauna și împărăția lui Yahve va fi pe tot pământul, deși va fi, bineînțeles, împărăția cerurilor. Apostolul a citat atunci acest text numai pentru aplicația prezentă spre a confirma primirea celor dintre națiuni fără a mai fi circumciși, ceea ce este indiscutabil.

Restul profeției spune despre restaurarea binecuvântată a poporului în țara lor prin îndurare și spre lauda lui Yahve. „Iată, vin zile, zice Yahve, când plugarul va ajunge pe secerător şi cel care calcă struguri pe semănător şi munţii vor picura must şi toate dealurile se vor topi. Şi voi întoarce captivitatea poporului Meu Israel; şi ei vor reconstrui cetăţile pustiite şi le vor locui; şi vor planta vii şi vor bea vinul lor; şi vor face grădini şi le vor mânca rodul. Şi-i voi sădi în ţara lor şi nu vor mai fi smulşi din ţara lor pe care le-am dat-o, zice Yahve Dumnezeul tău!“ Cu siguranță va fi o zi de binecuvântare pentru sufletele tuturor celor care sunt născuți din Dumnezeu, dar descrierea profetului, cu toate că spune despre lucruri care nu se încadrează în ceea ce este natural, nu se referă la lucruri cerești ci la pământ, care va fi atunci cu adevărat sfera binecuvântărilor nelimitate ale lui Dumnezeu și nu va fi nimic care să fie rău sau să prezinte un pericol pentru om. Nu este în nici un caz o imagine simbolică a căii credinței care este străbătută prin puterea Duhului Sfânt mergând împotriva cursului lumii. Atunci Satan va fi legat și Domnul va domni nu în secret ci în mod vizibil, cu dreptate și fiind onorat, iar nedreptatea, dacă se va manifesta pentru o clipă, va fi rapid suprimată și judecată. De aceea sunt folosite simbolurile naturale pentru a ilustra abundența pe pământ atunci când Răscumpărătorul va manifesta mărinimia creatorului. Este o amăgire când un creștin citește un asemenea pasaj având în vedere situația lui. Poate fi justificată o aplicare în principiu pentru a ilustra harul bogat al lui Dumnezeu, dar trebuie să fim atenți să nu lăsăm ca asemenea folosiri ale textului să ducă la negarea sensului său direct și deplin și a țelului Duhului Sfânt.

S-a remarcat bine că Amos, profet din Iuda dar cu misiune în Israel, își alătură profeția lui celei a lui Ioel, a cărui slujbă a fost în special în legătură cu Iuda și Ierusalimul, ei identificându-și astfel lucrarea și mărturia (Amos 1.2). Iată încă un exemplu, deși Amos, evident preluând promisiunile date la sfârșitul lui Ioel, merge și mai departe când spune că dealurile nu numai că vor curge lapte ci se vor topi (versetul 13).

Dar nu este înțelept să desconsideri lucrurile pământești ale acelei împărății, care acum este numai spirituală și cerească, dar care, în ziua în care se va arăta gloria Domnului, va cuprinde și cerurile și pământul. Dacă cea mai măruntă insectă sau cel mai mic fir de iarbă ar fi exclus de la reconcilierea cu El, atunci vrăjmașul va avea o victorie asupra lui Dumnezeu și a Hristosului Său, ceea ce nu se poate. De aceea aducerea înapoi a captivității lui Israel trebuie înțeleasă în semnificația ei evidentă, deși în acea zi cu siguranță cei spirituali vor fi și pământești. A

interpreta aceasta în mod exclusiv ca fiind cu privire la bisericile lui Hristos este o orbire care poate fi calificată ca o „alchimie înșelătoare“ care este folosită de cei fără scrupule pentru a șterge încarnarea și ispășirea lui Hristos și toate celelalte lucruri de temelie. ȘI născocitorii de alegorii nu au mijloace sigure prin care să poată susține asemenea principii. Întoarcerea parțială din Babilon este un semn al viitoarei restaurări complete în ziua lui Yahve, după cum este și condiția necesară pentru venirea Lui și lucrarea respinsă care a făcut ca promisiunile să fie asigurate prin moartea și învierea Lui. Împlinirea deplină este exact inversul a ceea ce a luat sfârșitul la venirea Lui, deoarece El va veni din nou și Israel va spune: Binecuvântat este Cel care vine în numele lui Yahve. Și se vor bucura din plin de îndurările lui David. Aceasta nu ia nimic din binecuvântările bisericii, îi dă mult lui Israel și Îl glorifică pe Hristos în toți. Dar eroarea nu numai că este nedreaptă față de cuvântul lui Dumnezeu și față de poporul Lui din vechime, ci este și un fals periculos deoarece tinde să orbească creștinătatea, punându-i înainte speranța unui triumf universal și perpetuu, pentru ca să nu vadă judecata care va veni pentru păcatele ei și pentru apostazia care se apropie.

clickbible.org